

עין משפט
גד מצוה

כד א מיי פייד מהל
תרומות הלוי:

שיטה מקובצת

א ותרקב ביא ותרשף שאני:
ב ניקודים וקלות פ' דוקא בלא הכשר ודלא מטמא ואי' אמאי מטמא הא אפשר לרלוש פחות ממאה ראות ביצה אין הכים מטמאין ובניקודים וקלות דמטמא לא משכחת כל כן בחד וצ"ל אפילו כשון מוכשרין יא אפשר לטמא עד שיהו מאה ואחד ביצה מחובר ביחד וכן במי פירות יכול ללוש הכל יחד אבל בלישתו עם מים אין ללוש הכל ביחד אלא בחילוק פיסות שלא יהא כביצה במקום אחד ולפשיטת' נמי יש לתרץ בהחמת שומן הפירות שהיו בימים הראשונים כדאמרי' (בבב' דף צ"א) דגדרי חוטי' דמשחא את יעשה כמין נקודים וקלות ביחד ויתברר יחד במאה ואחד ביצה מחמת השמן שלהם.
ג חט' חיצוניות:
ד עם חולה מחבת ומשום ד' סוף הדבור נרשם עליום קו להורות כי פל"ד ראוי למחקר:
ה מכשירין תעלה לשון ביטול הוא ואשר הרמה מרקתני בדר' אליעזר תירוש ודברקנן תעלה הוא דתנן בפ"ב מסכת ערלה התרומה ותרומת מעשר עולים בא' ומאז וצריך להרים החם משום הפסד כהן והי' ליה דמי שפיר דמי וחדע דקתני סיפא ערלה וכלאי הכרם אין לקיש בירבנה ואפילו נתן ברו שלשן עליה דתנן מי שהיו לו חטאי חתן של כלאי הכרם וקתני חתם יעלו בא' ומאחתי:
ו ח' לקיש אליבא דר' ורביה ודחת:
ז יתר מרובו לא:
ח נוטל נמי אמרי' סאה של:
ט זמני משום דאם:
ע אפילו בתפסק אסורין:
פ נדירה בירבנה וקילה וההיא דרס' לתרץ מים שאני:
זא קאי והלשון ראשון ראשון בטל:
י' רבה האיסור אסור:
יא בחיתוכי היתר שובלעת:
יב ביבילה אלא לענין שלא תועיל פליטתו משום דאפיסור לסוחטו אסור אבל כו' של היתר ולכך בטל:
יג טו דריש טבל ולרבותא כו' בטל עד ויתבת דדוקא נמחק:
טז ששים צ"ע אם יש בשאר איסורים בהיתרא לגו איסורא ותיקון בין נפסק לשאינו נפסק ומה שפירש בעבירה וזה דרין במים ומים בין בוי"ט בהיתרא לגו איסורא לא בשביל שאביסורא לגו היתרא יהיה בטל שהיו טעם עיקר מן התורה בכל איסורין כמין שבוטאו מינו כדמוכח בפ' התערובת ובאלו עוברין ובפ' ג' מיני' ועוד לטא דפרישות' א' א' בטל עד ס' אפי' מין מבינו דהיינו יין ביהן לא התרנו איסורא לגו היתרא אלא עד ס' ומאי קא פריך מנותן טעם דאסור הוא יין במו' נמי אסרינהו אלא להכי מוקי כולה מתניתין בהיתרא לגו איסורא שאם נעמיד חספא שחורב בכל ענין יש לנו להעמיד גם הורישא בין להיתרא כגו איסורא בין איסורא לגו היתרא ולהכי מהדר המקשה לאוקמא דרס' (ובבא) דסיפא באיסורא לגו היתרא דאיכא לאכותי מנה וישא דכי הובט דסיפא מיירי אף באיסורא לגו היתרא ה"י דיריש נמי:
טז וזי פירות במקום שמעלין:
יז דפרישות' דאפילו מאן:
יח ששים לא נפקא:
ט פשוט היה חושבו ונראה תיבת הוא נמחק:
יזא קלין ורשי' פסק לשם דקיייל

רב:

יין נסך מחצית לצור אפי' כל היום כולו ראשון ראשון בטל וי"ל דהכא משמיה דריש לקיש י והתם משמיה דר' יוחנן ומיהו קשה לרבי יוחנן דלפ"י בטומאה דחולין דקילנא^א דדייקינן בסמוך מממניתין וצריכתא דטומאה עוררת טומאה דקאמר שמא יציא קב חולין טמאין וכו' כ"ש דאיסור יש לו לעורר איסור ומילתא דפשיטא היא בצוליה הש"ס דאיסור מעורר איסור ובפרק הערל (יבמות דף פג:) נמי אמרינן דנתנן סאה ונטל סאה כשר עד רובו אבל יתר ו ממנו לא ולא אמרינן ראשון ראשון בטל ובפרק נוטל (שבת דף קמג.) ו סאה של תרומה שנפלה לתוך ק' של חולין ולא הספיק להעלותה עד שנפלה אחרת אסור ומיהו אין משם ראייה כל כך דהתם משום דסאה ראשון נהי דלא אסר מ"מ לא נתבטל דצריך להרים ועוד אשכחן

בפרק הנודר מן הירק (מדרס דף מ:.) דר' יוחנן חית ליה אפילו גידולי היתר מעלין את האיסור ומיהו אין משם קושא לפי מה שרגיל ר"ת לחלק בין היתר דגדל בלא הפסק להיכא דלאכא הפסק ומעמיד היא דע"ז במיפסק פסוקי כדאשכחן צפ' במרל דנדה (דף עא:) גבי דם תבוסה דמחלק בין פסק ללא פסק וצפ' התערובות (ומזה דף עה.) דלאמרינן דס לחון המים ראשון ראשון בטל התם איירי בפסק והוא דשמא רבו הנוטטין על הווחלין^א היינו שמא ירבו בלא הפסק וממך כך מפרש ר"ת בבהול קמא (צ"ק דף ק.) וצריש צ"ב (דף ג.) דנקט נפרלה אומרים לו גזור תרי זמני ו דאם יש חוספת מאתים בין שני הפעמים אין מאטרפיין לאסור כיון שיש הפסק אבל קשה מהא דשמעמין ובפרק הערל דלפ"י טז^א בלא הפסק אמרינן דחור וניעור ונראה לרבי דבכל דוכתא יש לו להיות ניעור אפי' בהפסק וגבי דם תבוסה צפ' במרל דנדה (דף עא:) פ דברבנן הקילו והיא דמערובת דם שאני התם דיש דחוי אלל קדשים דמיון שנדחית כל טיפה וטיפה כשנופלת שזב אינה חוזרת ונראית והיא דר' יוחנן דע"ז (דף עג.) דקאמר ראשון ראשון בטל היינו כל זמן שיש בהיתר ששים על האיסור דליכא נתינת טעם ואאיסור משהו דמתני' דהתם קאי וי"א^א וזה לשון ראשון ראשון בטל דין נסך נראה עד רובו לשל היתר אבל אם רבה וי איסור אסור שאיסורין המתבטלים חוזרים וניעורין ונראה דמאן דלית ליה צ"י"ר החמור באיסורא לגו היתרא ראשון ראשון בטל כ"ש בשאר איסורין או שמא צדבר זה הקילו ציין נסך יומר מבשאר איסורין דבשאר איסורין חורר וניעור כשרבה האיסור כל כך שאין בהיתר ששים ועוד נראה שגם יין נסך אינו בטל ראשון ראשון עד רובו אלא עד ששים וכן שאר איסורין ואינן חלוקין אלא היכא דנפיש עמודיה טפי מחצית כמו שאפרש או בהיתרא לגו איסורא פ' שבתחלת התערובת איסור והיתר אין ששים דהיתר לגבי איסור וציין נסך אם יוסיף היתר לתוכו עד עולם אסור ובשאר איסורין מותר כשרבה כל כך שיהא ששים של היתר ושמה אפי' צנפסק לא אמרינן ראשון ראשון בטל כמו בחמיכת י"א שגר שגולעת טעם נבילה אפי' למאן דמפרש חתיכה ענמה נעשית נבילה בשאר איסורין כמו בצבר בחלב ו^א בלא אמרינן חתיכה ענמה נעשית נבילה י"א אלא לענין שלא תועיל לו פליטה משום ו^א דאפישר לסחטון אבל"ט צריה תועיל ואי"ת כיון דלנכסוף נמי איכא ששים של היתר לכך בטל היין נסך מאי איריא ו^א משום ראשון בטל כיון שגם לנכסוף יש ששים י"ל דדוקא נקט מחצית לצור דלא נפיש עמודיה כולי האי ואע"ג דנפיש טפי מנרנור אבל היכא דנפיש עמודיה טובא לא בטל אפי' יש ששים בהיתר ולהכי קאמר ראשון ראשון בטל שאם נפל צבת אחת אינו בטל אע"פ שיש ששים אין מן ההיתר ושמה דוקא אין נסך אלא בטל אינו בטל בשום עניין כדאמרינן דר' יוחנן וצ"י"ר החמור באיסורא לגו היתרא ראשון ראשון בטל כ"ש פוח"ו ולרבותא נקטיה וכן י"ל עיקר ראשון ראשון בטל דדוקא עד ששים כדפרישית באיסורא לגו היתרא ובהיתרא לגו איסורא בכל שהוא אבל בשאר אסורין אפי' היתרא לגו איסורא חורר וניעור היתר כשהוא רבה עד שיהא צו וי"ט ששים ומי פירות וי"ט צנמקס שמעלין צנתן סאה ונטל סאה עד רובו אין לתמוה למה צטלין מי פירות ונחשצין כמים דהכי גמירי לה דתנן מי פירות פעמים מעלין פעמים אין מעלין וכה"ג דמעלין הרי הם כמים להעלות וכו' איכא רוב חוזרין ונעורין ולמאי דפרישית וי"מאן דשרי ע"י ראשון ראשון בטל לא שרי אלא עד ששים וי"מאן ולא נפקא לן מידי אי הלכך כן אי לאו לאותן שנוהגין עכשיו היתר הנאה בשכשוך עוצד כוכבים ובתסם יינם שהרי פסק ר"ת שהיין ו המותר בהנאה אין לנו לומר שאוסר בכל שהוא ודבר פשוט ו^א הוא ונראה לי דצריי שלא להחמיר צו חומרא דדין נסך לאסור במשהו כיון דמותר בהנאה כאיסורין קלין וי"א ור"ת^א פסק לשם קיימא לן כרצין דלית לי ראשון ראשון בטל ולא שרי אלא צנפל שם קיתון של מים ויחאן צנפל דצרי צמה שאומר סאה כרצין אם צא לחלוק עד רב דימי ורב יחאן כדלמרינן צנבל עד אינו בטל אלא שרי אלא צנפל שם קיתון של מים ויחאן צנפל דצרי צמה שאומר סאה אצין וי"ש^א לו בחזרה אבל זה אין צידי להוכיח אם רצין צא לחלוק אם לא כי י"ל שלא צא לחלוק ומה שהצריך ציטול ע"י מים דוקא היכא דעירה מחצית לצור לרב יחאן ולרב דימי דנפיש עמודיה טפי מחצית ואפי' לר"ש דלא מפרש לרב דימי חצית דוקא נוכל לומר שאין רצין חולק על רב יחאן ובמערה מחצית יט דבר ו^א רבא ולמאן דמתני היא דרב שמואל בר' יהודה דנפל שם קיתון של מים אמתי' מצי סבר כרב דימי ויעמיד י"ט משנה כרב דימי בהיתרא לגו איסורא ולהכי לא בטל כל זמן שאין שם מים וזה שפירשמי שיקבור רב שמואל כרב דימי יכול להיות אם ו^א נפרש דרב שמואל בר' יהודה למאן דמתני ליה אמתי' לא בעי תחלה היינו שאין להוכיח וי"מאן מילתיה דרב שמואל דבעי תחלה אבל מכ"מ את אמת הוא דלחיה נמי צעי תחלה כדי שלא נטטרך לומר שחולק על אותה דר' יוחנן דלקמיה דמוזנ וערשב זה בזה דמשמע דבעי מוזנ תחלה ואח"כ ערבן ו^א אם נפרש כך שזכ לא נוכל לומר שסבור רב שמואל ראשון ראשון בטל דכיון דבעי י"ט מים תחלה ס"ל צנפלה ו^א באיסורא לגו היתרא א"כ לית ליה לא דרב דימי ולא דרב יחאן מיהו י"י דאין צריך לפרש כך אלא כדמשתני פשוטא דשמעמין דלא בעי תחלה ופליג אההיא דר' יוחנן דמוזנ וערבן א"ג לא פליג וס"ל דהוא הדין ערבן תחלה ולא נקט מוגיה צרישא דוקא דהא לא גרסיןן י"מאן^א צנפסחים מוזגו ואח"כ ערבזו דלהי משמע ו^א לגמרי דוקא אלא מוזגו וערבזו וכל הני ציטולי דההיא שמעמין דמוזנ וערבן המערה מחצית לצור וההיא דשמעמין דשמה יציא קב ממין אחר וקב ועוד ממין זה י"י יכולין להעמיד בשלא נמכוון לצטל ולהדיר את האיסור או לניהר את הטמא שאל"כ לא היו בטל ובנפל קיתון של מים תחלה אין לחלק בין צנתן צנמכיון לנפל אבל לנכסוף למאן דלא בעי תחלה דוקא בלא מתכיון קאמר ובההיא דצרי יטן דקיימינן דלא ו^ט קאמר אמרינן סלק את מינו כמו שאינו ואשינו מינו רבה עליו ומבטלו י"ל דההוא אמורא לית ליה:

תירום. ותירקב. צירושלמי תני תשרף וקשה אטו צופטני עסקינן שמתירין ליהנות בצריפתים ואינם פחלים ומניחים אותה לרקב ואין לל' לנו להשמיע צמה שאין צני חדש רגילים לעשות ור"ת מפרש דתרקב דתירום שלטו מפרש דמנן תשרף דמנן היינו בלא הנאה כעין רקבון דאי שרית בהנאה אתי למכילה הואיל וסבירא היה להמירה ע"י צטול כדלמרי רבנן תעלה ומיאלל כו' וה"ק או תרקב או תשרף בלא הנאה ועוד יש לפרש דמחלוקת של צני צבל ושל צני א"י מהש"ס שלנו ו^א הש"ס צירושלמי וכמו כן בצבא אחרת שגנה צאותו פרק דקתני ו^א אחר שהודי ר' אליעזר אומר תירום ומישרף קמני למ^א ובצפריס שלנו גרסין חלילה פסולה וצירושלמי כשריה וצריש מקום צוהנו (פסחים דף קד:) ו^א בההיא דכל הספיחים אסורין סוף מספיהי כרוב אין הגרסא כן צירושלמי ובמשניות וא"ת וכיון דתרקב ואסירא בהנאה אמאי תירום הא מפרש צירושלמי האי ערלה וכלאי הכרס צטלים צאחד ומאחסי ואי' להרים ותרומה צאחד ומאה וצריך להרים משום גול השצט והכא דכי ו^א מרים מתסאר ליכא גול השצט י"ל דלא פלוג רבנן: **תעלה** ותיאבב. פ' בקונט' תעלה לשון ציטול הוא ולא לשון הרמה ו^א דקתני ו^א לר"א תירום ולרבנן תעלה והא דתנן בפרק ו^א במרל של פסוק וכלאי הכרס אין צריך להרים ואפ"ה מעשר עולין צאחד ומאה וצריך להרים התם משום הפסד דכאן ואי יהיז ליה דמי שפיר דמי ותדע דקמני סופא ערלה וכלאי הכרס אין צריך להרים ואפ"ה מנינן צה לשון עלייה דתני מי שהיו לו חצילי תלתן של כלאי הכרס כו' וקמני יעלו צאחד ומאחסי עד כאן לשון הקונטרס והדין עמו שפירש הטעם משום ו^א הפסד ו^א כדמפרש נמי טעמא צירושלמי משום גול השצט ו^א ומיהו אע"ג דעיקר תקנה משום זה היה מתסאר דאין יכול להפטר צדמים דעד כאן לא פליגי ר"א ורבנן צפ' נוטל (שבת דף קמג.) ובפ"ק דתמורה (דף יג.) צמדומע ו^א דלר"א מדמע צתורמין ודאי ולרבנן לפי חשבון אבל פשיטא דקדושת תרומה יש צה: **ובלברב** ש"א ירח במקום אחד כביצה. פ' כביצה מן התרומה וי"א התרומה היא חלק מהמאה וי"א חלק אחד ממאה (שני) שא"כ היה צה כביצה מהתרומה טמאה ואין הטמאה יכול ליצטל צמאה של טהורה שהוכשר שהרי מטמאה הכל ודומה כמטמא תרומה צדיס שהתרומה טמאה טהרה ע"י צטולה ומיהו מהאי טעמא לחודיה לא היה מיתסר דכיון שכבר נתבטלה התרומה והכל חולין מותרת לורים מה קפידא יש אם מטמא חולין אלא צענין טלה יעשה לצטל קב חולין טמאים בקב ועוד וי"ט כדמפרש עלה ומה טעם דעולא קאי בין אר"א בין ארצבנן ואי"ת חולין טמאים נמי שנמצטלו צרז חולין טהורין ימוש נמי להכי וי"ל דהתם וי"ט צנמבצט מיעוט חולין טמאין צרז טהורין ליכא למימש שמא יציא קב חולין טמאין וקב ועוד ממין וי"א היה כי ידוע דשם טומאה לא פקע מן חולין טמאין המעורבין צטהורין אבל הכא ספור הוא דשם טומאה פקע לגמרי מאחר דשרינן לאכליה לורים הכל לרבנן או הק' לר"א אע"פ שהתרומה מעורבת צהס:

הלוקח בהמה פרק שלישי בבורות

למאה חולין טהורין. שלא הוכשרו ולא טימאתן צנפילתה: **סירוס**. ירוס משם סאה ומירקב כדיון תרומה טמאה שאני אומר כו' ותרומה טמאה אסורה באכילה: **פעלה**. מיצטל ומיאלל עם חוליה ו משום גזירה א' יתן דמים לכהנים או ירים ממנה סאה ומאלל לכהנים: **ניקודים**. ציוצש כמו יצש היה נקודים (יהושע ט.)

למאה חולין טהורין רבי אליעזר אומר תירום ו תתקב שאני אומר היא סאה שנפלה היא סאה שעלתה וחכמים אומרים תעלה ותיאבבל ניקודים ו או קליות או תלוש במי פירות או תתחלק לעיסות ובלבד שלא יהא במקום אחד כביצה ותני עלה אותן חולין לר' ו

הא אמרינן צטולהו בין חולין בין תרומה יאלל נקודים או קליות ו:
אלא

למאה חולין טהורין רבי אליעזר אומר תירום ו תתקב שאני אומר היא סאה שנפלה היא סאה שעלתה וחכמים אומרים תעלה ותיאבבל ניקודים ו נמי דלא מיתסרשירי ולא מקבלי טומאה: או פילוש צמי פירוס. כמו מי תפוחים ותותים דמי פירות אין מכשירין ו:
אותן חולין לר' אליעזר מה סאה עליהם. דלרבנן הא אמרינן צטולהו בין חולין בין תרומה יאלל נקודים (יהושע ט.)

למאה חולין טהורין רבי אליעזר אומר תירום ו תתקב שאני אומר היא סאה שנפלה היא סאה שעלתה וחכמים אומרים תעלה ותיאבבל ניקודים ו נמי דלא מיתסרשירי ולא מקבלי טומאה: או פילוש צמי פירוס. כמו מי תפוחים ותותים דמי פירות אין מכשירין ו:
אותן חולין לר' אליעזר מה סאה עליהם. דלרבנן הא אמרינן צטולהו בין חולין בין תרומה יאלל נקודים (יהושע ט.)

למאה חולין טהורין רבי אליעזר אומר תירום ו תתקב שאני אומר היא סאה שנפלה היא סאה שעלתה וחכמים אומרים תעלה ותיאבבל ניקודים ו נמי דלא מיתסרשירי ולא מקבלי טומאה: או פילוש צמי פירוס. כמו מי תפוחים ותותים דמי פירות אין מכשירין ו:
אותן חולין לר' אליעזר מה סאה עליהם. דלרבנן הא אמרינן צטולהו בין חולין בין תרומה יאלל נקודים (יהושע ט.)

למאה חולין טהורין רבי אליעזר אומר תירום ו תתקב שאני אומר היא סאה שנפלה היא סאה שעלתה וחכמים אומרים תעלה ותיאבבל ניקודים ו נמי דלא מיתסרשירי ולא מקבלי טומאה: או פילוש צמי פירוס. כמו מי תפוחים ותותים דמי פירות אין מכשירין ו:
אותן חולין לר' אליעזר מה סאה עליהם. דלרבנן הא אמרינן צטולהו בין חולין בין תרומה יאלל נקודים (יהושע ט.)

למאה חולין טהורין רבי אליעזר אומר תירום ו תתקב שאני אומר היא סאה שנפלה היא סאה שעלתה וחכמים אומרים תעלה ותיאבבל ניקודים ו נמי דלא מיתסרשירי ולא מקבלי טומאה: או פילוש צמי פירוס. כמו מי תפוחים ותותים דמי פירות אין מכשירין ו:
אותן חולין לר' אליעזר מה סאה עליהם. דלרבנן הא אמרינן צטולהו בין חולין בין תרומה יאלל נקודים (יהושע ט.)

מסורת הש"ס

א) צנפ"ל: גולה, ו הדלא עם ד"ה אלא לר"א. צ"ק, א דייקנין צ"ק, ד) שבת סה, ו) הנפסק. צ"ק, ו) והלשון ראשון ראשון בטל. צ"ק, ו) לא. צ"ק, ו) דלא אפשר. צ"ק, ו) רבש מועיל. צ"ק, ו) צ"ל ראשון ראשון, ו) טבל ולרבותא. צ"ק, ו) במקום. צ"ק, ו) לא נפקא. צ"ק, ו) מותר. צ"ק, ו) פסק שם דקיימא. צ"ק, ו) צ"ל יטען. ו) ציין. צ"ק, ו) לא נפרש. צ"ק, ו) מ' ממילמיה. צ"ק, ו) דאס, צ"ק, ו) אפי' צאסורא. צ"ק, ו) ס"א פשטיותא, ו) לנכסוף דפסט ליה מוזג. צ"ק, ו) משמע מוזג מנהל דוקא. צ"ק, ו) אלאר. צ"ק, ו) צ"ק מ"ו, ו) ודן יט: ד"ה אש"ט, ו) דנפריס, ו) וצ"ש היטב חוס' ד"ה כל ובמ' ר"ה די: ד"ה ולשבעית, ו) מדקתני. צ"ק, ו) שני צ"ק, ו) הפסד כסין. צ"ק, ו) וצריך. צ"ק, ו) צ"ק: צינץ שאני כו' צריכת מהצ"ח, ו) זה כי. צ"ק,

שיטה מקובצת(והשך)

כרבינ:
סא מחבית היבר רבין:
סא ויפכדי המשנה כרב:
סא תיבת מילתיה נמחק:
סא רבצי תחלה מים סיל:
סא מיהו אין נראה לפרש כך אלא כדמשמע פשטא דשמעתין:
סא גרסי' בפשיטתא מוזג ואח"כ ערבזו דלחיה:
סא זה כולן צריך להעמיד:
סא ובזהאי דצרי וכו' גי' צ"ע דהא כבר הקשו הוטס' לעיל גבי צור זאת הקשיאי ותיצרו בה תיררן מרווח וכו' ורבי ו' תיבת קאמר נמחק:
לא ואין דומה שבא להשמיע:
סא שלנו דמחלוקת בני בבל ובני א"י שהתלמוד שלנו סובר דאצ"י דאסורה באכילה כדיון תרומה טמאה מי"מ דשרפינן לה מאחר שמן הדין היא טהורה מסתם דיש עליה גם דין תרומה טהורה ואצ"ג דמן התורה כולה דבטילה בחולין מ"מ מספקינן להו בהתרומה וגם טהורה היא הליכך לא תשרף שלא יבא לשרוף תרומה טהורה והוא כתרומה תלויה דאסור לשרופה דאמרנין אין שורפינן תרומות תלויות תוס' חיצוניות:
סא איכא דחתי הכי ואיכא דחתי הכי:
סא שחלצה דבספרים שלנו:
סא מרים לא מתסרא:
סא כדקתני ברבי אליעזר תירום ורבנן תעלה:
סא בפרק שני של:
סא הפסד דמספרש:
סא ומיהו גי' תוס' חיצוניות נראה לר"י דעיקר תקנה מפני גזל האחר שהתירא מפני גזל השבט אבל בדר"א לא שייך להוכיח לשון ביטול דלדרי' סאה שנפלה היא שעלתה:
סא צמדומע אחר שהורם דלר"א:
סא התרומה טמאה שהתרומה היא חלק אחד ממאה ומאה ואחד צריך שלא יתא בעיטה מאה ואחד בצים שאי"כ כו' תיבות יהיו שני נמחק:
סא ועוד ממין זה כדמפרש עולא ומה:
סא דהתם בשנתבטל מיטוט:

רבינו גרשום

וקאמר להא שמעתא לא שנו אלא לטבד וכו':
וכי' טומאה שבתלה קודם לכן ברוב חזורה וניעורה. כלומר שצמדומע לטמא:
תירום ותירקב. יטול סאה ממנה ותירקב כדיון תרומה טמאה שאין לה תקנה:
משום הכי תירקב שאני אומר וכו':

שלא ידא כביצה במקו במקום

וחכ"א תעלה. כלומר שיפריש מפנה סאה:
וחיאכל. אותה סאה עצמה:
ניקודים. כלומר יבשה חרבה גנובה בלא שום הכשר:
או קליות או תלוש במי פירות. שאין מקבלין טומאה:
או תתחלק לעיסות.

אחר והשאר הוו חולין גמורין: